

robrodih vsi bolj imenitni gospodje Tersta. Brez dvombe ni moža, ki bi bil v Carigradu, za austrijsko kupčijo toliko imenitnem in pomenljivem kraju, bolj na mestu, kakor bode Bruck. Naj ga po vsih potih vodi dobra sreča!

Iz Zagreba 1. junia. Naj važnejša zadeva življenja narodnega našega je sedaj narodno kazališče (gledišče). Temelj je položen, poslopje že imamo. Prvi korak k iskreno zaželjeni svrhi je po tem učinjen. Ali — kaj koristi popotniku, ako le prvi korak k dalekem cilju učini i vedno pri tem prvem koraku ostane? Kaj nam koristi prazno poslopje, golo zidovje, kteremu je le imé „narodno“? V kakošno hasen je naše kazališče narodu, ako v njem vlada ptuji duh, ako v njem donijo ptuji glasi! Dozdaj je naše tako zvano „narodno“ kazališče vse pred bilo, le národno ne. Ali kdo je temu kriv? Nekoji na to vprašanje odgovarjajo: krivi so nekteri tobožni „domorodci“, koji se v svoji slepoti ptujstvu klanjajo, domačo, narodno stvar pa bacajo v prah. Nekoji pa popolnoma pravično odgovarjajo: vsemu temu je kriv sam odbor našega kazališća. Ti resnični glas nas pa toliko več žalosti, ker smo prepričani obče znanega rodoljubja i domerodstva nekterih odbornikov. Ali naj bode kakor mu drago. Čujte sedaj od mene o tem odboru radostne glase. Čudo golemo! radostne glase? Zaista! tako je. Cesar smo želeli, dočakali smo. Slavni odbor je spoznal, što je pravo. Imel je te dni svojo sejo, v kteri je sklenjeno bilo: v natis dati izbornik (repertoire) igrokazov narodnih. Počelo se bode s prevodi Vlad. Vežića. Tudi je sklenjeno, nakupiti narodni igrokaz iz življenja ljudskega pod naslovom „Ljubovnici“ od A. Starčevića i drama „Osveta“ od Mat. Bana. Dalej je bilo predloženo, predstavljati izvrstne igrokaze iz ptujih jezikov i takove prevode primerno nagraditi. Slišimo, da imamo nektere teh za naše narodno kazalište prekoristnih i za nas preradostnih predlogov zahvaliti našem vrlemu domoljubu i spisatelju M. B. Hvala, komur hvala gre! — Naš revnivi Ivan Kukuljević Sakcinski se je poslovil preteklega tedna od nas, da potuje v Mletke i v Beč, marljivo prebirat v ondesnjih arkivah za našo povestnico važne rokopise. Slavni arkivar želí tudi v Rim iti, preiskat vaticansko knjižnico. Bog daj, da bi se ta želja vresničila, ako ne sedaj, tako zaskoraj. Tvrdo se nadjamo, da nam bode g. Sakcinski lepo število za našo povestnico imenitnih izvirkov prinesel. Zorislav.

Iz Ljubljane. Na poti v Benetke nas je v pondeljnik obiskal gosp. arhivar Ivan Kukuljević iz Zagreba. Včeraj je odrinul v Terst, kjer misli dva dni ostati in potem se v svojem važnem pôslu v Benetke podati, kjer se bo mudil do konca tega mesca.

Novičar iz mnogih krajev.

Celovski časnik hoče vediti, da se v Benetkah prihod presv. cesarja že ti mesec pričakuje. — Dohodki vsih cesarskih železnic v pretečenem letu so znesli 10 milionov 834.077 fl., stroški 7 milionov 765.317 fl., tedaj je bilo dobička 3 milione 68.760 fl. — Graški časnik za gotovo terdi, da je železnica čez goro Semering (med Austrijskem in Štajarskem) že tako dodelana, da v dvéh mescih boste skoz in skoz dvé šini položene; mesca augusta in septembra se bojo začele skušnje po velkem, pozimi se bo vozilo že blago ponji, prihodnjo spomlad pa se začne vožnja popolnoma — za ljudi in blago. — Število ljudstva na Dunaji se tako množi, da bojo v jeseni nov kos mesta zidati začeli; okoli 6000 delavcov bo delalo. — Tudi na Ogerskem so se prikazali francozi pri žebeih in kobilah, kakor so nedavnej

na Štajarskem bili. — Na Laškem (v Lombardii) toliko dežuje, da so kmetovavci že v skerbi; senó je pokošeno, pa ga ne morejo suhega domú spravljati; svilne gosence se že tretjikrat levijo, al mokro listje jim ne daje tečne piče. — Deželna vlada na Horvaškem prosi milodarov za reveže, ter pravi, da v več soseskah Karlovške okrajne je nadloga tako grozna, da blizo tisuč družin se nima s čim drugim preživiti, kakor s travo. Naj milostljivo pomaga kdor koli more v taki revšini! — V rusovski in turški zadevi še visí vse, kakor je viselo: nič še ni znanega, kaj je car rusovski sklenul. Rusovski poslanec v Parizu v eno mero pripoveduje, da car njegov ne bo stopinice odstopil od tega, kar ima pravico terjati od Turkov, — Francoski minister Persigny pa nek nasproti terdi, da cesar Francoski po nobeni viži ne bo terpel, da bi se Turkov samostojnost dotaknila, — Angleški ministri, vprašani v zboru o turški zadevi, terdo molcé, — al vse to so le malenkosti; važno je le to: kaj bo prišlo iz Rusovskega. Zmiraj je še misliti, da previdni car ne bo vnel plamena, kterega konec se po nobeni človeški modrosti ne more presoditi. — Omer-paša je na ukaz turške vlade s svojo glavno armado Skader zapustil in se v Monastir podal; le trije bataljoni ostanejo v Albanii. — Neka komisija v Černogori cení škodo, ki jo je turška vojska prizadjala, in govori se, da bo to škodo mogla turška vlada poverniti.

Šege narodske po Slovenskem.

Narekovanje v Liburnii (Istrii).

Zapisal J. V.

II. Za hčerom.

Hči moja! tanka jelvice moja, hči moja!
Lepa i serdačna rožice moja! rano moja!
Ranjena je majka tvoja, hčerko moja!
Ka sam se jako va te ufala, rožice moja!
Da češ mi bit' pomoć u nemoć, hči moja!
Lepa naša navestica brez oženje, hči moja!
Okrunjena mladost tvoja, lepá jelvice moja!
Lepa moja rožice, serdačna hči moja!
Ku sam imala za zercalo, grančice moja!
Rano moja, nikdar nezagojena rano moja!
Vela nadajo moja, ljubeznjiva hči moja!
Lepo te prosim, serdačna grančice moja!
Da ni tamo svih lepo pozdraviš, hči moja!
Moju milu majku i oca, rožice moja!
I svu našu rodbinu i prijatelje, hči moja!
Podeli mi teh svojih rožic, hči moja!
Ma ih po malo deli, lepá rožice moja!
Aš je tamo čuda šlo naših prijatel, hči moja!
Pak su mi te k sebi pritegnuli, jelvice moja!
Hči moja! serdačna ranice moja!
Nikdar nezagojena rano moja! hči moja!
Ranjena je majka tvoja, hči moja!
Lepa moja grančice, hči moja!
Ka se je meni od serca odčihnula, hči moja!
Ki bi bil meni to rekal, rožice moja!
Da češ ti meni tako berzo oletet', hči moja!
Letuća ptičica moja, serdačna hči moja!
Serdačna i uboga rano moja, hči moja!
Nikdar nezagojena ranice moja, hči moja!
Ja sam se nadjala, tanka jelvice moja!
Da češ ti meni laginu delat', hčerko moja!
Ja sam se nadjala, plemenita rožice moja!
Da češ mi bit' vela pomoćnica, hči moja!
Da češ me premagat u veloj potrebe, hči moja!
I va nujnoj posteli *), serdačna grančice moja!
Hčerko moja! ranjena je majka tvoja, hči moja!
Ki bi bil meni to rekal, lepá rožice moja!
Da češ ja tebe do grobića sprovdajat', hči moja!
I tvoja merzla lica obuševat **), hči moja!
Serdačna moja grančice hči moja, itd.

*) Nujna postelj, Todtenbett.

**) Obuševati, abküssen.